

8

BIBLIOTHEEK
VAN AMSTERDAMSE
HERINNERINGEN

Nieuw-West

6

BIBLIOTHEEK
VAN AMSTERDAMSE
HERINNERINGEN

De Pijp

Het been van mijn zusje

We woonden in de Jacques Perkstraat achter de VANA-supermarkt aan de Slotermeerlaan. Naar kleuterschool De Meerkoet ging ik pas later. 's Morgens nam mijn moeder mij mee om boodschappen bij de VANA te doen. Op de radio in de winkel klonk de hit van dat jaar: Rita Corita's 'Koffie, lekker bakkie koffie', wat ik graag meezong. Onder ons waren 'Indonesische mensen' komen wonen, die volgens andere burens vervelende kookluchtjes produceerden waardoor je nooit meer je schone wasgoed op het balkon te drogen kon hangen, want dan drong die stank er voor altijd in.

Aan het eind van de middag, als het schemerde, gingen mijn moeder, mijn zusje en ik bij het raam zitten om uit te kijken naar het steeds drukker wordende verkeer dat zich vanuit de Slotermeerlaan over de zijstraten verspreidde. Passagiers stapten uit tramlijn 13 op de halte bij hotel-restaurant Slotania en de radiowinkel van de chagrijnige Weense charmezanger Hans Grünhut. (Mijn moeder mocht hem niet omdat hij ooit boos was geworden op mijn zusje nadat zij in haar kinderlijke onschuld een grote luidsprekerbox, op de stoep voor zijn winkel, omver had getrokken.)

Vaders, die 's ochtends nog met verse boterhammen in oude Ringers-chocoladeblikken onder hun snelbinders 'recht-door naar school of kantoor', waren gereden, zagen we weer huiswaarts komen. Die van ons was handelscorrespondent bij de Hollandsche Bank-Unie aan de Herengracht, zeker een dik halfuur fietsen. Maar meer dan op hem hoopte ik op de buurman met een motor en bijbehorende leren jas en pothelm, en op de andere buurman met de enige auto in de straat die ik met naam en toenaam kende: een luxe Borgward Isabella.

Het was op de uitkijk altijd een hele zit. Op begon mijn twee jaar jongere zusje te dreinen en Ze bleek met haar beentje klem te zitten tussen de rugleuning van de houten keukenstoel, waar op zat. Met mijn inzicht als driejarige oordeelde een onomkeerbare situatie was.

Voor ik een oplossing kon bedenken – waarom trouwens – zei mijn moeder dat er niets anders een zaag te pakken. En ze voegde de daad bij het in verwarring achterlatend. Mijn zusje was inmiddels gaan huilen. Even later stond mijn moeder inderdaad naast ons. En ik zag al hoe het beentje van als een grote worst vakkundig in twee stukken was. Het bloedde niet eens zoveel. Je zag eerder een g vlees, zoals bij een dikke plak gekookte ham van voor in de elleboogmacaroni. Er was inderdaad v zeggen om mijn zusjes been door te zagen, want je de stoel tenminste niet te beschadigen.

Toch, als ik iedere keer daarna de keukenstoel spijl minder – zag, wist ik weer waarom mijn moeder weggezaagd. Dus niet mijn zusters been, waaraan een bloedeloze vleeswond opliep nadat ze met haar een pin van een hek viel. Ook een akelig voorval gebeurde in Buitenveldert.

Chris Reinewald

> 1959. Hotel-restaurant Slotania aan de Slotermeerlaan